

המסלול למשחק בשיתוף
המסלול לעיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה

תיאטרון
האוניברסיטה

החוג לאמנות התיאטרון
הפקולטה לאמנויות ע"ש יעקב ורחל
אוניברסיטת תל אביב

במצפון נקי

מאת אלכסנדר זלדין

תרגום: יותם גוטל | בימוי: שירי גולן-רוטנברג

תיאטרון האוניברסיטה

מחזור תשפ"ו

שחקניות "במצפון נקי"

עמית סלמן

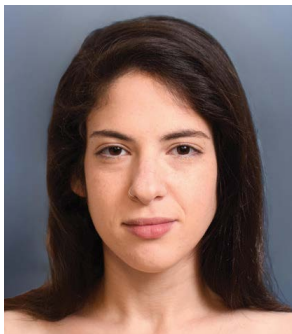
מיאר סבראן

יובל דן

דנה פרקש

שקד פסח

הדר פניני

במצפון נקי

מאת: אלכסנדר זלדין

תרגום: יותם גוטל

בימוי: שירי גולן - רוטנברג

עיצוב תפאורה: רוני חרד* | עיצוב תלבושות: הילה שמואל* | עיצוב תאורה: דן גלזר*
מוזיקה: כנען לבקוביץ' | מתאמת אינטימיות: ערגה יערי | הדרכת טקסט: ענת זמש-ריגל

בהשתתפות תלמידי מסלול משחק, שנה ג':

פיל	יובל דן
גרייס (לסרוגין)	מיאר סכראן
איאן	עמית סלמן
גרייס (לסרוגין)	הדר פניני
סוזן	שקד פסח
בקי	דנה פרקש

הפקה וניהול הצגה: יערה נשר**

ע. במאית וניהול הצגה: יערה גלבע | ע. במאית שנייה: הדר פניני
ניהול ייצור תפאורה: שירה קובלסקי | ניהול ייצור תלבושות: ליל רייכין
ע. ייצור תפאורה: ראם כץ | ע. תלבושות: אגם שקד | ע. תאורה: נעה רונן
הפעלת סאונד ותאורה: ניב לוי, נעה רונן
צוות טכני וסדרנות: סוניה גפט קוליקובה, ראם כץ, תום עוזרי,
ענבל קדמן, נעה רונן, ירדן שי, אגם שקד
עריכת תוכנית: יערה נשר, יערה גלבע

תודות

תודה לחברת רוטנברג בע"מ על תרומת החומרים להפקה
תודה מיוחדת לגיא פרס על הייעוץ המקצועי ותרומת הצידוד

* בוגרת תואר שני, המסלול לעיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה
** בוגרת תואר ראשון, מסלול קהילתי

شغل نظيف

نص مسرحي: ألكسندر زلدين
ترجمة النص للعبرية: يوتام جوتل
خراج: شيري جولان - روتنبيرغ

ديكور مسرحي: روني حاريد* | تصميم الألبسة: هيللا شموئيل* | تصميم الإضاءة: دان جلازر*
موسيقى: كنعان ليفكوفيتش | ألبسة: سفتلانا بيرجر | إرشاد نصي: عنات زمش-ريجل

بمشاركة طلاب مسار التمثيل، العام الدراسي الثالث:

يوفال دان	فيل
ميّار سكران	جريس (بالتناوب)
عميت سالمّن	إيان
هجار زندر	جريس (بالتناوب)
شاكيد بيبسح	سوزان
دانا فرکش	بيكي

إنتاج وإدارة العرض: يعارا نيشر**

مساعدة مخرجة وإدارة العرض: يعارا جلبواع | مساعدة مخرجة ثانية: هدار بنيני
الإشراف على بناء الديكور: شيرا كوفالسكي | الإشراف على إنتاج الألبسة: ليل رايجين
الإشراف على الإضاءة: حيلي سبان | مساعد بناء الديكور: رثيم كاتس
مساعد بناء الديكور: رثيم كاتس | مساعدة إنتاج الألبسة: أجام شاكيد
مساعدة إضاءة: نوعا رونين | تشغيل الصوت والإضاءة: نيف ليفي, نوعا رونين
الطاقم التقني والتنظيمي: سونيا جفت كوليكوفا, رثيم كاتس, توم عوزيري,
عنبال كدمان, نوعا رونين, ياردين شاي, أجام شاكيد
تحرير البرنامج: يعارا نيشر, يعارا جلبواع

شكر خاص

نتوجه بشكر خاص لشركة روتنبيرغ م.ض. على تبرعها بالمواد لإنتاج العرض
شكر خاص لجاي بيرس على الاستشارة المهنية والتبرع بالمعدّات

* خريجة اللقب الثاني، مسار تصميم الديكور المسرحي، السينما والتلفزيون
** خريجة اللقب الأول، مسار المسرح الجماهيري

על המחזה: במצפון נקי

יערה נשר, מפיקה | יערה גלבוע, ע. במאית

המחזה **במצפון נקי** (*Beyond Caring*) מספר את סיפורן של שלוש עובדות ניקיון שנשלחו מחברת כוח אדם למפעל בשר, לעבודה זמנית בת 14 יום. סוזן, גרייס ובקי נפגשות לראשונה במשמרת זו – סוזן ובקי בעלות ניסיון בעבודת ניקיון, אולם זוהי העבודה הראשונה בחייה של גרייס. לשלושתן זוהי התחלה חדשה במרחב זר וקשוח. במפעל הן פוגשות את פיל ואיאן, עובדים קבועים, שעליהם הן נשענות כדי להבין את שגרת העבודה ותכתיבי המקום. כל אחת מהנשים נושאת עמה סיפור חיים מורכב: גרייס, הסובלת מדלקת פרקים שגרונה, איבדה לאחרונה את קצבת הנכות שלה ונשלחת לעבודה שאינה תואמת כלל את יכולותיה הפיזיות ואף עלולה להחמיר את מצבה – ובכל זאת מנסה להחזיק את עצמה בתנאים בלתי אפשריים; בקי היא אם יחידנית שנמצאת על רצף הזנות ונלחמת על קיום ועל כבוד; וסוזן – חסרת דיור, מבודדת, שקטה ומסורה.

במצפון נקי הוא מחזה מטלטל שמאיר באור נוקב את שגרת חייהם של עובדים זמניים ואת המערכות שמתעמרות בהם. אלכסנדר זלדין יוצר הבחנה כואבת בין העובד הקבוע לשלוש הנשים שמועסקות בחוזים זמניים – מציאות שמעצימה את הפגיעות שלהן ומערערת את זהותן. זהו מחזה על חוזי "אפס שעות" (חווה עבודה הקובע כי המעסיק אינו מחויב לספק לעובד מספר שעות עבודה מינימלי או מובטח), על תרבות ניהולית ריקה וחסרת חמלה שהופכת בני אדם לבלתי נראים. דרך סיפורן של שלוש נשים מוחלשות, מתגלה תמונה רחבה יותר של מלכודות עוני, טראומה עיקשת, ושוליות מרובה – מציאות שבה נשים תמיד נושאות נטל כבד יותר.

عن المسرحية: شغل نظيف

יערה נישר, מנִיֵּגָה | יערה גלבוע, מַסַּעֲדֵה המخرָגֶה

טרורי המסרִחִיֶה **שְׁגַל נְזִיפ** צִסֶה סוזן, גריס וביקי - תלת עמלות נזפֶה תרסלֶהן וקֶלֶה תוזיפ לֶאֱדֶה עמל מִזְקֶת, למֶדֶה 14 יומָה, פי מִצְנַע לֶחֹמ, חִיֶת תלתִינ לֶאֱוֶל מֶרֶה. לסוזן וביקי חִבֶרֶה פי העמל פי התנִזִיפ, בִּינֶמֶה לֶמ יִסְבִּי לֶגְרִיס אֶן עמלת מן קִבֶל - הִי בִדִּיֶה גִדִּידֶה לִגְמִיעֶהן, פי חִיז גִרִיב וקֶסֶי. תלתִי הנִסֶה פי המִצְנַע בִּיאן ופִיל הִזִינ יעמלֶהן פיֶה בִּשְׁכֶל דֶּאֶם, ותֶחֱוֹלֶן פֶּהֶם המֶכֶן والعמל פיֶה ען طريقيهما.

לכל מן הנִסֶה התלת חִיֶה שֶׁאֶקֶה: גריס תעֶאֱנִי מן התֶהֱב המִפֶּאֱסֶל הרִיִּיאִנִי, לִכְנֶהָ תוֹקֶפֶת ען הֶחֱסוֹל עֶלֶי מִצְחֶסֶבֶת הֶעֱאֶקֶה הִי כֶּאֱנֶת תִּתְּלֶקֶהָ וֶאֱרִסֶלֶת לעמל פי מֶה לֶאֱלֶאֱם קֶדְרֶאֱתֶהּ הִבְדִּיֶה, ומן שֶׁאֱנֶה אֶן יִסִּיֶה לֶהָ חֲתִי, לִכְנֶהָ תֶּחֱוֹל עֶאֱלֶה נִפְסֶהָ פי זֶרֶוֹפ מִסְתִּחִלֶה; בִּקִּי הִי אֶם אֶחֱאִידֶה תעמל אֶחֱיָאָהּ פי הדֶּעֶרֶה תֶּכֶּאֱפֶח מן אֶגֶל העִיש והֶכְרָמֶה, וסוזן - הֶאֱדֶה, מִתְּפֶאֱנִיֶה, וְחִידֶה, ומִשְׁרֶדֶה.

شغل نظيف هي مسرحية قوية ومؤثرة تتناول وتسלט الضوء على حياة العمال المؤقتين وعلى المؤسسات التي تسيء لهم. يخلق ألكسندر زلدين تباينًا واضحًا ومؤلمًا بين العامل الدائم وبين النساء الثلاث العاملات تحت عقود مؤقتة - واقع يزيد من هشاشتهن ويزعزع هوياتهن. موضوع المسرحية هو عقود الـ "صفر ساعات" (عقد عمل لا يلزم المشغل فيه بمنح العامل عدد محدد، أو مضمون، من ساعات العمل) والثقافة الإدارية معدومة الرأفة التي تجعل من البشر شفافين. قصة ثلاث نساء مستضعفات تكشف عن صورة أوسع لواقع من الفقر، الصدمة، والعيش على الهامش؛ واقع طالما تدفع فيه النساء أثمانًا باهظة.

عل המחזאי

יערה נשר, מפיקה | יערה גלבו, ע. במאית

אלכסנדר זלדין (Zledin) הוא מחזאי ובמאי תיאטרון בריטי עכשווי שיצירותיו הוצגו בפסטיבלים הבינלאומיים המובילים בעולם, והחלו לצבור תאוצה בתחילת העשור השני של שנות ה-2000. הוא נודע בעיקר בזכות עבודותיו הראליסטיות והחברתיות שלו, אשר בוחנות את החיים של האנשים השקופים בחברה, אלה שהמערכות החברתיות דחקו לשוליים, ומבקשות להעניק להם קול ובמה ובכך לחשוף את האנושיות שבקיום היומיומי שלהם.

בראיונות עם אלכסנדר זלדין הוא מספר כי ביצירותיו הוא אינו מתחיל מיצירת תיאטרון, אלא בחיפוש אחר התיאטרון בחיים עצמם. עבורו, התיאטרון אינו מטרה בפני עצמה, אלא תוצר של חקירה עמוקה וכנה מתחת לפני השטח של היומיום ומרחב להתבוננות ביקורתית. כחלק משיטת העבודה שלו הוא שוקע במציאות עליה הוא כותב ומנסה להכיר את חיהן של הקהילות עליהן הוא כותב דרך שיחות, ראיונות, חקירה ואף שהייה בקרבן. מה שמניע אותו לכתוב הוא הרצון להקשיב, להעניק במה למי שלא נשמעים, ולהאיר רגעים של שבר, כמיהה ואנושיות.

מבין יצירותיו המרכזיות ניתן למנות את **Lvoe; Faith, Hpoie and Charity** ואת **Beyond Caring** – המחזה שאותו אנו מביאים לבמה.

קاتب المسرحية

יעارا נישר, منتجة | יעارا גלבו, مساعدة المخرجة

אלכסנדר זלדין (Zledin) הוא קاتب ומخرج مسرحي بريطاني معاصر عرّضت أعماله في مهرجانات مسرحية عالمية مهمة، وبدأت تحظى بالنجاح والرواج في بداية عشرينيات القرن الحادي والعشرين. عرف زلدين أساسًا بفضل أعماله الطبيعية الواقعية والاجتماعية التي تتناول حياة الناس الشفافين، الذين دحضت بهم المؤسسة الاجتماعية إلى الهامش، وتسعى لمنحهم صوتًا ومنصة تكشف عن الإنسانية الكامنة في وجودهم اليومي.

דבר המתרגם

יותם גוטל

המחזה **במצפון נקי** כתוב בסגנון שהפך בשנים האחרונות יותר ויותר מרכזי בדרמה המערבית. בתיאטראות גדולים באירופה ובארצות הברית מחזאים כמו אנני בייקר, ריצ'רד נלסון, ז'אן-לוק לגראס ואלכסנדר ז'לדין חזרו להמחיז סיטואציות נטורליסטיות, הן ברמת הדיבור והן ברמת הדרמטורגיה. מחזותיהם הם מחזות היפר-ריאליסטיים, טקסטים שבהם הדרמה מבעבעת מתחת לפני השטח, שהינו יום-יומי מאוד. מבין המחזאים הללו, אלכסנדר ז'לדין ייחודי בהפניית המבט שלו אל אנשים שנמצאים בתחתית שרשרת המזון, אל מקומות שהחברה מעדיפה להתעלם מהם, אל דמויות חסרות קול וחסרות כל. המחזות שלו מלאים בדמויות שסובלות מעוני קיצוני, ממחלות קשות ומאפליה. מכאן גם נובע שמו המקורי של המחזה הנוכחי, **Beyond Caring**. דרך אחת לפרש את שמו של המחזה היא שהנפשות אשר פועלות על הבמה הזו חיות "מעבר לחסד" או "מעבר לדאגה" - כלומר, הן נמצאות מחוץ למערכת הצירים החברתית, במרחב שאליו אסור לבורגנות להיכנס אם היא מעוניינת להמשיך לחיות חיים מסודרים, שגרתיים ומצפוניים-כביכול. לפי ז'לדין, בעולם שלנו מי שרוצה לשמור על מצפון נקי, צריך להתעלם מהכלוך. כי מאחורי כל מצפון נקי עומדת מנקה - והיא, איפה היא גרה? ממה היא מתקיימת? איך היא מאכילה את הילדים שלה? איך מתייחס אליה הבוס שלה?

כلمة المترجم

יוטאם גוטל

المسرحية شغل نظيف مكتوبة بأسلوب أصبح متبعًا وشائعًا في الكتابة المسرحية في السنوات الأخيرة. في مسرحياتهم المعروضة على خشبات مسارح كبيرة في أوروبا والولايات المتحدة، عاد مسرحيون كثر، منهم آني بيكر، ريتشارد نلسون، وألكسندر زلدين لعرض مواقف واقعية في الحوار وفي الدراماتورجيا. يكتب هؤلاء مسرحيات فائقة الواقعية، نصوصًا تحدث الدراما فيها خلف الأحداث اليومية التي نراها مباشرة أمامنا. واحد من هؤلاء المسرحيين هو ألكسندر زلدين الذي تتميز أعماله بتمثيل من يعيشون على الهامش الذي يفضل المجتمع التغاضي عنه؛ شخصيات لا صوت لها ولا تملك أي شيء. تعاني شخصياته من الفقر المدقع، الأمراض والتمييز.

מזמינים אתכם. להצטרף לערוצים שלנו ולהתעדכן בכל מה שקורה:

קבוצת המידע בוואטסאפ
مجموعة واتساب

פייסבוק
فيسبوك

קבוצת המידע במייל
نشرتنا البريدية

אינסטגרם
إنستغرام

דבר הבמאית

שירי גולן - חוטנברג

בתחקיר לקראת ההצגה, קראתי בין השאר חוקים שנועדו להגן על נשים שעובדות במשמרת לילה. על פניו אלו חוקים טובים ויש בהם התייחסות לחלק מההשלכות שיש לעבודה בשעות הקטנות על חיי הנשים הנדרשות לכך. מאידך גיסא, בכלכלה ניאוו-ליברלית הדוגלת במקסום שורת הרווח - ולכן מפריטה ומוציאה עבודות למיקור חוץ - חברות קבלן הזוכות במכרז לא מתחייבות לקיים את חוקי ההעסקה כלשונם ומי ששוכר את שירותיהן, גם אם מדובר במשרד ממשלתי, מעלים עין. העובדות עצמן לרוב אינן מודעות לזכויותיהן ועל מה ראוי להתעקש, ובשיטת העבודה הזו גם אין ועד עובדים שידבר עבורן.

המסר שמגיע מהמעסיק, אם בסמוי ואם במפורש, מבהיר שהמעסיק אינו רואה בהן משאב חיוני שראוי לשמור עליו אלא כוח ארעי בר-החלפה. כאשר אחת הדמויות בהצגה טוענת כלפי האחראי שאי אפשר להספיק את כמות העבודה בשעות שהוקצבו לה, הוא משיב מיד: אם אתן לא מסוגלות, אני אדאג להביא עובדות אחרות שיספיקו... מתקיימת הסכמה שבשתיקה בין בעלי האינטרס השונים שמאפשרת את קיומו של הפער בין חקיקה, המנסה לקדם שוויון והטבת תנאים לנשים, לבין אי יישומה בשטח. מי שתתבע עשויה לזכות כי החוק ברור ורואה את טובת העובדת קודם לטובת המעסיק, אבל מיהן הנשים שמלכתחילה מצויות בעמדת נחיתות ובמאבק קיומי שיבחרו לנהל מאבק משפטי? הפרדוקס הזה מאפשר המשך העסקה פוגענית ב'מצפון נקי'.

כلمة المخرجة

שירי גולן - רותנברג

قرأت أثناء البحث الذي أجريته قبل العمل المسرحية عن قوانين شرّعت بهدف حماية النساء اللاتي تعملن في ورديات ليلية. تتطرق هذه القوانين إلى جزء من إسقاطات العمل في ساعات الليل المتأخرة على النساء اللاتي تضطرن العمل بها، لكن في واقع الاقتصاد النيوليبرالي الذي لا يهتم سوى بزيادة الربحية ويوظف عمالاً بعقود خارجية، لا تلتزم شركات التوظيف التي تفوز في المناقصات بتطبيق هذه القوانين، ما يتغاضى عنه من يستخدم خدماتها، حتى لو كان وزارة حكومية. قليلاً ما تكنّ العاملات أنفسهن واعيات لحقوقهن ولما عليهن الإصرار عليه، هذا بالإضافة إلى انعدام نقابة عمالية تتحدث باسمهن. قد ترفع دعوى القضية لأن القانون واضح يولي الأهمية لرفاه العاملة وليس المشغل، لكن أي من هذه النساء الضعيفات، واللاتي تعيشن في صراع بقاء يومي، ستختار البدء بمعركة قضائية؟ تتيح هذه المفارقة استمرار التشغيل بظروف مسيئة و- "بضمير مرتاح".

במצפון נקי ודרמת מקום העבודה

ד"ר יאיר ליפשיץ

המחזה **במצפון נקי** של אלכסנדר זולדין הוא חוליה נוספת בז'אנר דרמטי שהפך למרכזי בתיאטרון המודרני: מחזות שמתרחשים במקום עבודה ומציפים סוגיות חברתיות, מעמדיות וכלכליות. עם המהפכה התעשייתית, צמיחת מעמד הפועלים, עליית הקפיטליזם המודרני ולעומתו המאבק הסוציאליסטי – גילתה הדרמה המודרנית את מקום העבודה כמרחב פורה לדרמה ולביקורת חברתית. לצד סלון הבית הפרטי, הפכו המפעל והמשרד לחללים הדרמטיים הבולטים של המחזאות המודרנית.

האורגים, מאת המחזאי הגרמני גרהרט האופטמן (1892), הוא תחנה משמעותית בהתפתחות הז'אנר ונחשב לפריצת-דרך בדרמה המודרנית. המחזה הנטורליסטי, המבוסס על מקרה היסטורי אמיתי משנת 1844, מתאר את המחאה של קבוצת אורגים בשלויה נגד השלכות המהפכה התעשייתית עליהם ועל תנאי העסקתם. **שאפ** של המחזאי היידי ה' ליוויק (1926) מתאר את ההתרחשויות בקרב עובדים מהגרים יהודיים בסדנת יזע (סוּוט-שופ) בלואר איסט סייד בניו-יורק. הפועלים מתכננים שביתה, מקיימים את השביתה, ומתמודדים עם השלכותיה – כמו גם עם המורשת המורכבת של המהפכה הבולשביקית עבור מי שהיגר לארצות הברית ומבקש להמציא את עצמו מחדש. **מחכים ללפטי** של המחזאי היהודי-אמריקני קליפורד אודטס (1935) גם הוא עוסק בהכנות לשביתה – הפעם של נהגי מוניות – כאשר הקהל כביכול משמש חלק מהיושבים בפגישות איגוד נהגי המוניות. המחזה מסתיים בהודעה כי לפטי, יו"ר האיגוד שאליו מחכים לאורך המחזה, נורה למוות – והדמויות פורצות בקריאה משותפת, כמעין מקהלה, לפועלי העולם להתאחד ולשבות.

זה אולי מסימני הזמן שהדגש המוקדם במחזות מקום העבודה על מחאה, הפגנה ושביתה מתעמעם במחזות מאוחרים יותר. המחזות של המחצית השנייה של המאה העשרים ושל תחילת המאה העשרים ואחת עדיין מציגים ביקורת חברתית נוקבת אך לעתים כבר מתוך הכרה בנצחונה של המערכת הקפיטליסטית. הדחף המהפכני שאפיין את ראשית המאה העשרים נדמה מפוכח יותר. **גלנגרי גלן רוס** של דייוויד מאמט (1983) לכאורה עוזב את מקומות העבודה של המעמדות הנמוכים, שאפיינו את המחזות המוקדמים, לטובת מקצוע "יוקרתי" יותר: משרדי סוכני נדל"ן בשיקגו. אולם גם הוא מציג בחריפות את המחיר המוסרי והאישי שהקפיטליזם גובה מכל מי שמבקש להתקדם ולשרוד בו.

בהקשר המקומי, ראוי להזכיר את **תופרות** של אלישבע גרינבאום (2002), אשר בדומה ל**במצפון נקי**, שם דמויות נשים במרכז הדרמה של מקום העבודה. כמו **האורגים** (והדמיון בין השמות אולי אינו מקרי), גם **תופרות** מבוסס על אירועים אמיתיים במצפה רמון ועוסק בקבוצה של פועלות במפעל טקסטיל בעיירת פיתוח נידחת העומד בפני סגירה. הפועלות מתאחדות כאגודה שיתופית ורוכשות בעצמן את המפעל על מנת להציל אותו ואת עצמן. בין השאר, המחזה בוחן מה קורה כאשר הן – מנהיגות המהלך – הופכות בעצמן להנהלה. בכורת המחזה בתיאטרון חיפה התקיימה

סמוך למאבקם של פועלי מפעל הטקסטיל "בגיר" בקריית גת נגד פיטוריהם, והבהירה עד כמה הסוגיות שהמחזה מעלה הן עכשוויות וכואבות.

השינויים שעוברת דרמת מקום העבודה במחזאות מסוף המאה התשע-עשרה ועד ימינו משקפים שינויים בתנאי עבודה ממשיים, בתפיסות עולם, ובמבנים כלכליים. העולם של איגודים מקצועיים ושביטות מפנה בהדרגה את מקומו ל-Gig economy, כלכלה שבה מתפרנסים יותר ויותר מעבודות זמניות, צדדיות, או פריילאנס, ושה יש פחות ופחות כוח (או אפשרות) להתאגדויות מקצועיות. זה העולם שבו **במצפון נקי** ממזיק ומתוכו הוא תורם את תרומתו למורשת המתהווה של דרמת מקום העבודה.

שגל נזיף ודרמא מכן העמל

ד. יאיר ליפשיטס

מסרחה אלכסנדר זלדין, שגל נזיף, הי חלقة أخرى في جانر درامي أصبح مركزياً في المسرح الحديث: مسرحيات تحدث في مكان العمل وتتناول مسائل اجتماعية، طبقية، واقتصادية. دفعت عوامل مختلفة، منها الثورة الصناعية، ظهور الطبقة العمالية، وصعود الرأسمالية مقابل الصراع الاشتراكي، بالدراما الحديثة لاكتشاف مكان العمل كأرض خصبة للدراما والنقد الاجتماعي. أصبح المصنع والمكتب، إلى جانب صالون البيت الخاص، فضاءات درامية بارزة في المسرح الحديث.

كانت مسرحية غرهارت هاوبتمان من العام 1892، **عمال النسيج**، محطة بالغة الأهمية في تطور الجانر، واعتبرت ريادية وسبّاقة في الدراما الحديثة. تروي المسرحية الطبيعية الواقعية التي تركز على أحداث حقيقية من العام 1844، قصة احتجاج مجموعة عمال نسيج في سيليزيا على إسقاطات الثورة الصناعية عليهم وعلى شروط عملهم.

بينما ركزت المسرحيات الأولى التي تناولت أماكن العمل على الإضراب والاحتجاجات والنضالات، قل تناولها في المسرحيات المتأخرة أكثر فيما قد يكون شاهداً على روح العصر: استمرت مسرحيات النصف الثاني من القرن العشرين وبداية القرن الحادي والعشرين بالتعبير عن النقد الاجتماعي، لكن أحياناً من باب اعترافها بانتصار النظام الرأسمالي.

التغييرات التي مرت بها دراما العمل في المسرحيات من القرن التاسع عشر وحتى يومنا تعكس التغييرات الحاصلة في ظروف العمل، في المواقف والآراء، وفي الهياكل والنظم الاقتصادية، في عالم تستبدل فيه النقابات العمالية والإضرابات باقتصاد الـ Gig economy الذي يعتمد على عمال مؤقتين، خارجيين، أو فريلانسر، ليس لديهم هناك ما يكفي من القوة، أو الإمكانيات، للتنظم في رابطات ونقابات. هذا هو العالم الذي تدور فيه أحداث "سغل نزيّف" التي تساهم لإرث دراما مكان العمل الآخذة بالتكونن.

דבר מעצבת התלבושות

הילה שמואל

הלבוש בהצגה נושא את הסיפור של הדמויות – מה שהן מבקשות לחשוף ומה שהן מנסות להסתיר. כל תפר, כל שכבה, מספרים על זהות, זרות, שייכות או כמיהה. בעולם תעשייתי אפור של סתיו ולונדוני, הבגדים הופכים למעטפת שמגנה, מסווה וגם חושפת.

גרייס עטופה בצבעים צעירים ונשיים, כמעט ילדותיים – ניסיון ליצור חיוניות בעוד גופה בוגד בה. היא לא מתאימה לעבודה והבגדים מבטאים זאת.

גרייס

סוזן שוקעת בתוך שכבות של עבר ואידיאולוגיה. היא נושאת את כל רכושה עליה – לא רק פיזית, אלא גם רגשית. בגדיה משומשים, לא מוחלפים, נטולי זמן – כמו חייה הארעיים.

סוזן

בקי מצטיינת במלאכת ההסתרה – מראה מוקפד, בגדים טרנדיים בזול, ותחזוקה מדויקת של תדמית. כל פריט נבחר בקפידה כדי לשדר שליטה המתבטאת בהחצנה, אך גם מעיד על שברירות עמוקה.

בקי

איאן משתמש בלבוש ככלי כוחני – מותגים, צבעים בולטים ופאצ'ים – כהפגנת שייכות וכיסוי על חוסר ביטחון. מאחורי תלבושת ה"שופוני" יש רצון להיות נוכח ומרשים בעולם שמערער על הגבריות ועל כוחו כמנהיג.

איאן

פיל עוסף את עצמו בדיוק. בגדים מגוחצים, סגורים אך מוקפדים. כל פריט במקומו, כאילו יוכל לבלום את הכאוס. האבירים הם מחסה – מפני העולם, מפני עצמו.

פיל

הנשים, שמגיעות כעובדות זמניות, לבושות בבגדי עבודה שקופים, חד-פעמיים, ממש כמו קיומן במפעל. הגברים, לעומת זאת, הם עובדים קבועים. הם לבושים בחלוקים עם לוגו וכפפות – עטופים בשייכות, לפחות למראית עין. כך נרקם עולם שבו הבגד אינו רק כיסוי – אלא עדות שקטה למה שהלב נושא והעין לעתים מדחיקה.

الألبسة في المسرحية تروي قصة الشخصيات، ما تردن الكشف عنه وما تحاول إخفاءه. كل خيط وطبقة تحكي عن الهوية، الاغتراب، الانتماء أو التوق. في عالم صناعي في خريف لندن، تتحول الملابس غلافًا حامٍ، يخفي ويكشف أيضًا.

قسم الفنون المسرحية

رئيس قسم الفنون المسرحية: د. درور هراري
مشرفة إدارية كبيرة: دانا أورن بار-حاي

مديرة مسار التمثيل: بروف ياعيل كرامسكي

مدير مسار تصميم الديكور المسرحي، السينما والتلفزيون: بامي فريدمان

مديرة مسار الإخراج: دافنا زيلبرغ

مدراء مسار الأداء والمسرح المستقل*: بروف دافنا بن شاول ود. حين ألون

مدير المسار النظري: د. درور هراري

مدير مسار المسرح الجماهيري والآر تي فيزم: د. حين ألون

طاقم مسرح الجامعة

مدير المسرح: ألون تيران

مدير الشؤون الإدارية: جاي جودروف

المنتج الرئيسي والمشرف على دراسات الإنتاج: بروف داني بيلينسون

المدير التقني: أمير كاسترو

مدير القسم التربوي: يوناتان بك

منسقة الشؤون الإدارية: عينات تشاكي جويتا

منسقة الإنتاج: لين شالوم بيلا، أفيا فايتسمان

منسقة الأنشطة القسم التربوي: نوعا برشكر

نجار: سرجيو جريسك | خياطة: فالنتينا ستاتس | مساعد إنتاج: إيلي دور-حاي

تصميم جرافيكي: دينا كونسون | تصوير فوتوغرافي وبورتريهات: تامي شاحم

تصوير علاقات عامة ومضامين تجارية: ميخائيل بلونتو | برمجة الصوت: عوديد روسلر

إدارة المخيطة ومرافقة إنتاج الألبسة: لوكاس ليرمان | مخزن الألبسة والاكسسوارات: مايا فايس، نوي سيلع

لجنة البرنامج الفني

بروف. شارون لهاي أهرونسون، نائبة عميد التربية والتعليم; بروف. بيتر أندري، عضو خارجي; د. درور هراري، رئيس قسم الفنون المسرحية; بامي فريدمان; مدير مسار تصميم الديكور المسرحي، السينما والتلفزيون; ألون تيران، مدير مسرح الجامعة، رئيس اللجنة; مايا عراد يسعور، عضو خارجية

مرشدو الإنتاج

مرشد كتابة البرنامج: د. يائير ليفشيتس

مرشد إدارة بناء الديكور: درور هيريتزون | مرشد إضاءة تقني: دان جلازر

منسقة الشؤون الطلابية في قسم الفنون المسرحية: يوليا لومبروزو | سكرتيرة مسار التصميم: أوريت تسيلر
مساعدو مسار التمثيل: عميت سلمان

أُتيخت الترجمة للعربية بفضل الدعم من مفوضية المساواة والتعددية، جامعة تل أبيب

الترجمة للعربية: جنان بصول | شاركت في الترجمة: راما نصر الله

החוג לאמנות התיאטרון

ראש החוג לאמנות התיאטרון: ד"ר דרור הררי
אחראית מנהלית בכירה: דנה אורן בר-חי

ראש מסלול משחק: פרופ' יעל קרמסקי
ראש מסלול עיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה: במבי פרידמן
ראש מסלול בימוי: דפנה זילברג
ראשי מסלול מופע עצמאי*: פרופ' דפנה בן-שאול וד"ר חן אלון
ראש המסלול העיוני: ד"ר דרור הררי
ראש מסלול תיאטרון קהילתי וארטיביזם: ד"ר חן אלון

צוות תיאטרון האוניברסיטה

מנהל תיאטרון האוניברסיטה: אלון טיראן
מנהל אדמיניסטרטיבי: גיא גודורוב
מפיק ראשי ואחראי לימודי הפקה: דני בילינסון
מנהל טכני: אמיר קסטרו
מנהל המחלקה החינוכית: יונתן בק
רכזת אדמיניסטרטיבית: עינת צ'אקי גואטה
רכזת הפקות: אביה וייצמן
רכזת פעילות מחלקה חינוכית: נעה פרשקר

נגר: סרג'יו גריסק | תופרת: ולנטינה סטץ | מדריך ייצור: אלי דור-חיים | עיצוב גראפי: דינה קונסון
צילום יח"צ ותוכן שיווקי: מיכאל פלוטנו | צילום סטילס: תמי שחם | תכנות סאונד: עודד רוסלר
ליווי ניהול ייצור וניהול מתפרה: לוקאס ליברמן | מחסן תלבושות ואביזרים: מיה וייס ונוי סלע

ועדת רפרטואר

פרופ' שרון להבי אהרונסון, סגנית הדקאן להוראה וללמידה; פרופ' פיטר אנדר, נציג מן החוץ;
ד"ר דרור הררי, ראש החוג לאמנות התיאטרון; במבי פרידמן, ראש מסלול עיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה;
אלון טיראן, מנהל תיאטרון האוניברסיטה, יו"ר הועדה; מאיה ערד יסעור, נציגה מן החוץ

חונכי ההפקה

חונך כתיבת תוכניה: ד"ר יאיר ליפשיץ
חונך ייצור תפאורה: דרור הרמזון | חונך טכני תאורה: דן גלזר
רכזת תלמידים החוג לאמנות התיאטרון: יוליה לומברוזו | מזכירת מסלול עיצוב: אורית צילר
ע. לראש מסלול משחק: עמית סלמן

התרגום לערבית בתמיכת הנציבות לשיוויון ומגוון, אוניברסיטת תל אביב
תרגום לערבית: דינאן בסול | סיוע בתרגום: ראמא נסראללה

<https://tautheatre.sites.tau.ac.il>

* תואר שני, שחקן-יוצר-חוקר ותיאטרון קהילתי וארטיביזם